

série
Nevrlí šéfové

Spolubydílci *na zabití*

Penelope
Bloom

přeložila Jana Charvátová

Spolubydliči *na zabití*

Copyright © 2021 by Penelope Bloom

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2026

Cover © Daniel Pocar, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7073-1 (pdf)

Penelope Bloom

Spolubydělci *na zabití*

přeložila Jana Charvátová

Kenzie

Jestli tahle konference nezmění můj život, nejspíš budu litovat, že jsem svou kreditku vyčerpala na maximum. Vždycky jsem žila podle pravidla „nejdřív řež, potom měř“. Způsobilo to někdy neuvěřitelnou ostudu? Dluhy? Zranění? Na všechno zní odpověď ano.

Ale nikdy jsem se nemusela zabývat otázkou „co kdyby“. Protože když život měl dost odvahy na to, aby přede mě postavil šanci, chytila jsem ji za pačesy, i kdyby mě to mělo převálcovat.

Znamenalo to, že jsem se nikdy nemusela zamýšlet, co by se stalo, kdybych se pokoušela o trik na skateboardu před hloučkem sexy kluků, být jsem na skatu neuměla. Možná se mi ta odpověď *úplně* nelíbila – tři naštípnuté zuby a obrovský účet za zubaře –, ale získala jsem ji, nebo ne?

Nejdřív se do něčeho pustím po hlavě, teprve pak se ptám. A to je přesně to, co jsem udělala, když jsem zjistila, že pro sebe i své nejlepší kamarády můžu získat lístky, abychom na konferenci spisovatelů slyšeli mluvit Sebastiana St. Jamese. Taky jsem měla šanci získat nějaké podepsané knihy od mých dalších oblíbených

autorů, ale pravdou bylo, že jsem tam jela hlavně kvůli Sebastia-
novi. Kvůli tomu, jaká to je mysteriózní, brilantní enigma.

Zima se příkradla nenápadně. Tenká bunda a sandály, které
jsem si vybrala, se ukázaly jako taktická chyba, zvlášť když jsem
neodbytně trvala na tom, že tu musíme být o několik hodin
dřív. Když jsme přišli na řadu, bála jsem se, že se stanu prvním
případem omrzlin v deseti stupních nad nulou.

Teple uvnitř kongresového centra bylo příjemné, dokud mě
nezačalo mučivě mravenčit v mých znovu probuzených konče-
tinách. Budova byla obrovská s nevkusným kobercem a podél
vnějších zdí se táhla vysoká okna. Ve vzduchu bylo cítit cosi, co
jsem měla spojené s kongresovými centry. Připomínalo to směsici
vyvětralé kávy, potu a špetky zoufalství.

Všudypřítomné značky směřovaly davy k podpisovým stolům,
na rozhovory a k cedulím s denním programem. Nepotřebovala
jsem nic z toho, protože jsem několik dní před začátkem nastu-
dovala vše z paměti, a to včetně mapky areálu. Zvládla bych to tu
teď projít i se zavázanýma očima.

Většina návštěvníků patřila do jednoho pytle. Nejspíš to bylo díky
principu „vrána k vráně sedá“, respektive v tomhle případě „vrána
vránu pozná“, ale odhadla jsem, že skoro každý muž a žena tady byli
spisovatelé. Navzdory všem stereotypům spisovatelé měli různé tvary
a velikosti. Můj oblíbený typ byly drobné staré dámy, do kterých
byste to nikdy neřekli. Šouraly se s rozhodným, rošťáckým úsměvem
na rtech. Často taky nosily tak tlusté brýle, že by mravence zvětšily
na velikost basketbalového míče. Samozřejmě si je často uvazovaly
na ozdobnou šňůrku na krku, protože co kdyby jim náhodou sklouz-
ly z nosu při listování jejich posledním romantickým románem?

Ale co bylo mým nejoblíbenějším fenoménem na těchhle starých dámách? Když jste je posadili před klávesnici, tak půlka z nich napsala ty nejpeprnější, nejrajcovnější erotické příběhy, jaké se mi kdy dostaly do rukou. Ve dne se na vás usmívaly, třeba vás i objaly nebo vám upekly sušenky. Ale v noci? Rozpustily vám spodní prádlo jako naprosté profesionálky.

„Proč se usmíváš jako cvok?“ zeptala se Trinity.

„No tak, Trin,“ řekl Lance. Lance byl její starší bratr, který se nad námi tyčil svou atletickou postavou, když jsme procházeli budovou. „Tohle je Kenziin vlhký sen. Samozřejmě se bude usmívat jako cvok.“

Šla jsem tak rychle, jak mi mé bohužel krátké nohy dovolily, aniž bych rovnou běžela. Držela jsem se rychlé chůze zčásti proto, že jsem si nebyla jistá, že bych běh až do zasedací místnosti zvládla, a zčásti proto, že jsem se přece jen trochu styděla. „Nebo,“ nadhodila jsem, „byste mohli tvrdit, že se Kenzie usmívá jako nadějná, nádherná, mladá, začínající autorka.“

Lance se zachechtal a Trinity ze sebe vydala dávivý zvuk.

Trinity byla o dva roky mladší než Lance. Byla stejně vysoká jako já a měla světle zrzavé vlasy, které si ráda svazovala do dvou copů po ramena. Měla roztomilý, nevinný pohled, který přitahoval přesně ty špatné chlapy.

„Jestli tě Lance označí jako nádhernou,“ prohlásila Trinity, „tak se na vás oba jako odstrašující případ vyzvracím.“

„Kenzie je jako sestra,“ odpověděl jí přezíravě Lance. „Kromě toho, Travis to mezi námi už celkem pokazil, když se ti snažil dostat pod sukni. Myslím, že dva muži, kteří se oba snaží chodit s nejlepší kamarádkou svojí sestry, by bylo už moc.“

Můj starší bratr Travis byl nejspíš ten nejhorší případ špatného muže, který Trin kdy přivábila. Díky bohu jsem to zarazila. *Pro ted'*. Vždycky bylo těžké mít kamarádky, když jsem příbuzná s proutníkem miliardářem, který je schopný vymámit z jalové krávy tele. Ten hajzl bral pokusy vyspat se s kýmkoli, s kým jsem se skamarádila, jako výzvu.

Trinity a Lance se o něčem začali dohadovat, ale já si připadala jako dítě v obchodě s cukrovinkami. Sotva jsem je vnímala.

Jak jsem šla, občas jsem si trochu poskočila radostí. Lance s Trinity jen protočili oči a pousmáli se nad mým chováním.

Lance býval hráč baseballu, který měl opravdovou šanci, aby se dostal ze školské ligy, dokud si nevyhodil rameno. Pořád však vypadal jako sportovec a jeho vzhled typického amerického mladíka doplňovaly modré oči.

Trinity trpěla stejně jako já alergií na cvičení a nejspíš by neprohodila baseballový míček vraty od chlíva. Jejím největším snem bylo získání stáže ve francouzské kuchyni, aby tak nastartovala svoji cestu vedoucí k otevření vlastní cukrárny. Ani jednoho z nich takhle konference nezajímala, ale byli natolik dobří kamarádi, že mě sem bez řečí doprovodili.

„Pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsi nám koupila lístky na tuhle akci, aniž bys nám to řekla,“ pronesl Lance.

„No,“ odpověděla jsem, „nechtěla jsem jet sama.“

„Aspoň mi řekni, že ty lístky nebyly příliš drahé,“ přisadila si Trinity.

„Jsme tady, nebo ne?“ zeptala jsem se a pozvedla obočí. Oba věděli o mé finanční situaci. Neradostná bylo slabé slovo. Prakticky jsem byla hladovějící umělec, pokud by se odebrala ta část

s umělcem, protože jsem ještě ani nedopsala žádný kloudný příběh. Všechno se zhoršilo tím, že mě můj starší bratr každý měsíc prosil, aby mi „mohl dát pár melounů jako výpomoc“. Ten chlap si opravdu myslel, že dát někomu pár milionů je stejné jako nabídnout aspirin ze své lékárníčky.

Pokaždé jsem jeho pomoc paličatě odmítla. Měla jsem svůj sen, sakra. Jednou jsem se chtěla na svůj zámek podívat a říct, že jsem ho postavila jen svými slovy. Nechtěla jsem mumlat pod vousy, jak mě můj bratr tak nějak podporoval a poskytl mi výhodu oproti ostatním.

Šli jsme rychle – hlavně kvůli tomu, že jsem byla příliš nadšená, abych kráčela normální rychlostí – k místnosti, kde měl mluvit Sebastian St. James. A musela jsem se držet, abych se mezi nebohými stařenkami mířícími do stejné místnosti nedrala dopředu násilím.

„Víš,“ řekla Trinity, „jediný způsob, jak si udržím zdravý rozum a zároveň budu tvoje kamarádka, je ten, že se naučím, kdy se tě nemám dál ptát. Ale mám pocit, že tentokrát jsi to opravdu přehnala. Zrovna minulý týden jsi mi tvrdila, že jsi na nějakém chlapovi musela vyžebrať, aby ti zaplatil lístek na metro. Nemůžeš si dovolit jet metrem, ale tři lístky na tuhle akci si dovolit můžeš?“

„Cože?“ zeptala jsem se zadýchaně. „Dostala jsem fakt dobrou nabídku.“ *Lhářko, lhářko.*

Lance snadno držel tempo s mýma kmitajícíma nohama, ale Trinity funěla, aby se mnou udržela krok. Nezajímalo mě, jestli se zpotím a budu zadýchaná, sedadlo v první řadě prostě získám.

„Jsem jen... nadšená,“ dodala jsem a musela se mezi slovy zhluboka nadechnout.

„Jo,“ řekl Lance, „jako pes, který z okna právě zahlédl park. Kdybys měla ocas, už bys jím teď mávala.“

„Její zadek se ale opravdu tak nějak krouť, když jde takhle rychle,“ reagovala Trinity a trochu se zaklonila, aby se podívala.

Ignorovala jsem je. Dorazili jsme do posluchárny se stovkami židlí uspořádaných do půlkruhu kolem pódia uprostřed. Přišli jsme tam mezi prvními, ale pořád jsem si udržovala svou závratnou rychlost, dokud jsem nezabrala místa úplně vpředu. Svezla jsem se na židli a utřela si pot z čela. „Úspěch,“ zašeptala jsem.

Trinity a Lance se posadili každý z jedné strany. „Co je vůbec tak zajímavého na tomhle autorovi?“

Zamrkala jsem. „Copak jsi mě neposlouchala, když jsem ti to všechno vysvětlovala?“

Trinity se na mě podívala úkosem. „Chceš říct, když ses opila vinným střikem a mlela jsi o nějaké ‚úžasné knize‘ celé dvě hodiny? Taky jsi svou řeč asi patnáctkrát přerušila, protože jsi musela na záchod. Kromě toho, kdybych ti nějakou dvouhodinovou přednášku dávala já, opravdu si myslíš, že by sis ji pamatovala?“

„Vinný střik mnou prostě rovnou proteče,“ zamumlala jsem si pro sebe.

„Četla jsi jeho knihu dřív než všichni ostatní, že?“ zeptal se Lance. „Na to si vzpomínám.“

„Vidíš?“ prohlásila jsem. „Aspoň někdo mě poslouchá. Jsem součástí jeho týmu prvních recenzentů a jsem si jistá, že tahle knížka se stane světovým bestsellerem. Vážně. Tenhle chlap je naprosto. Dokonalý. Génus. Už teď se o jeho budoucí smlouvy perou všechna velká nakladatelství. Za své recenzní výtisky dostává všelijaké ceny. A nikdo neví, jak vypadá. Takže...“

„Počkej,“ Trinity se začala usmívat, „proto jsi tak moc pospíchala? Chceš se podívat na autora, kvůli kterému jsi tak nadržená?“

„*Nejsem* nadržená. Nebo jestli jsem, tak jen z intelektuálního hlediska. Vážím si jeho práce. A možná jsem trošinku zvědavá, jak vypadá. No a co?“

Lance si znechuceně odfrkl. „Můžete se vy dvě přede mnou přestat bavit o nadrženosti, prosím?“

Trinity se uchechtla. Sál se rychle zaplňoval, jak pomalejší účastníci procházeli zadními dveřmi.

„No,“ ozval se Lance a předklonil se, aby viděl na Trinity, „myslím, že přestaneme Kenzie trápit. Představ si, kdybys na takovémhle místě potkala Gordona Ramsayho.“

Trinity se opřela a toužebně si povzdychla. „Udělála bych spoustu věcí, abych aspoň jedinkrát slyšela, jak mi řekne, že jsem ‚zasraný osel‘.“

S Lancem jsme se na sebe se zvednutým obočím podívali, ale nijak jsme to nekomentovali. Trinity se proslavila svými nevhodnými, často zmatečnými fantaziemi o komkoli, kdo se s jistotou pohyboval po kuchyni.

Trvalo skoro třicet minut, než se sál zaplnil. Světla se ztlumila. K mikrofonu přistoupila žena s visáčkou Anonymní autoři a rychle představila Sebastiana St. Jamese, což se setkal s tlumeným mumláním a pak nadšenějším potleskem.

Z muže, který vystoupal na pódium, mi poklesla čelist. Vysoká nádherná postava byla oblečená do kouřově šedého obleku a kolem krku měla uvázanou jasně červenou kravatu. Převzal si mikrofon a ležérně ho držel, jak pozoroval dav zpod výrazného obočí. Řasy měl tak husté, že to vypadalo, jako by měl namalované oční linky.

Z jeho opálené kůže společně s vroucí intenzitou jeho pohledu mi kručelo v břiše. Shlížel na nás, doslova i obrazně, a přišlo mi to znepokojivě rajcovné.

Měla jsem tu smůlu, že mě vždycky přepadl hlad, když jsem byla vzrušená. Ano, vím, že to je fakt divné. Taky bylo fakt zahanbující, když se můj žaludek rozhodl, že bude škručet a škrun dat pokaždé, když se mi roztomilý muž podívá do očí. Možná to byl vedlejší účinek mého dlouhodobého přátelství s Trinity.

Přeslechla jsem začátek Sebastianovy prezentace, protože jsem byla příliš uchvácená. Pozorovala jsem jeho úžasné tmavé vlasy a prohlížela si linie jeho těla, které spíš patřilo profesionálnímu sportovci než někomu, kdo své dny tráví u klávesnice.

Zmohla jsem se jen na to, sedět a zírat, když jsem se snažila pochopit, že život měnící knihu, kterou jsem přečetla, napsal on. Takovýhle muž napsal *Uhlíky*? Ani to nebylo spravedlivé. Někdo s tak dokonalým mozkiem by neměl tak dokonale i vypadat.

Probrala jsem se ze svého zasnění, když do mě Trinity strčila. „Je v jeho knize nějaké autobiografické líčení sexu? Protože si ji asi budu muset půjčit.“

Zasyčela jsem na ni, protože jsme seděli příliš blízko pódia, takže nás mohl slyšet.

Konečně jsem se začala soustředit na to, co říká, a uvědomila jsem si, že to není úplně to, co jsem čekala.

„Takže ve skutečnosti,“ pokračoval Sebastian hlubokým, dominantním hlasem, „všichni mrháte svým časem. Uspěť v tomhle průmyslu chce buď neskutečnou dávku talentu, nebo neskutečnou dávku štěstí. Pokud nic z toho nemáte, uděláte lépe, když si najdete normální práci a svůj sen vzdáte.“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou.

Sebastian měl tu drzost se usmát, když pohledem přejížděl po místnosti plné nadějných autorů, jejichž sny právě pošlapal. „A myslím, že to splňuje moje smluvní podmínky, že k vám musím promluvit. Užijte si zbytek konference.“

Ten nádherný hajzl, o kterém jsem celé měsíce snila, že ho konečně uvidím osobně, odkráčel s tou svou pevnou prdelkou z pódia.

„Kenzie,“ pronesla Trinity jemně, „moc mě to mrzí.“

Šokovaný dav vydržel pár vteřin ticho, než se pobouřeně rozhulcel. Někteří se zvedli a s kroucením hlav odešli. Jiní zůstali sedět s ústy pořád dokořán.

„Kenzie...“ řekl Lance pomalu, „nelíbí se mi tvůj výraz.“

„Hajzl,“ zašeptala jsem. „Ten zatracený hajzl.“

„V očích se jí leskne ten její pohled, chystám se udělat něco hloupého,“ řekla Trinity. „Neměli bychom ji přivázat k židli?“

Vyrazila jsem ze svého místa, vyběhla po schodech na pódium a rázovala si to stejnou cestou, kterou jsem viděla, že se vydal Sebastian.

Protože *jo*, chystala jsem se udělat něco hloupého. Nejdřív řež, až pak měř, zlato.

Sebastian

To poslední, co jsem potřeboval, bylo plýtvat svým časem na spisovatelské konferenci. Ale byl jsem tady a zrovna odcházel z pódia, kde jsem právě zničil sny několika stovkám nadějných autorů. Litoval jsem jen toho, že mě moje asistentka za pár okamžiků seřve.

Zabočil jsem za roh v zákulisí a uviděl Nillu sedět v obvyklém kalhotovém kostýmu na zemi. V každé ruce držela telefon a na klíně poznámkový blok. Jak to vypadalo, už se vypořádávala s následky toho kousku, který jsem tu vyvedl.

Nille bylo dvacet sedm, byla ambiciózní a vyčerpaná od okamžiku, kdy přijala práci mé asistentky. Jakmile jsem podepsal smlouvu s nakladatelstvím, všechno šlo strašně rychle. Dřív jsem psal podle vlastních podmínek a svým tempem, jenže to se teď změnilo – dostal jsem se do takového víru veřejných vystoupení a závazků, že jsem najednou očividně potřeboval i osobní asistentku.

S radostí bych se toho všeho zbavil, kdybych mohl. Mojí jedinou skutečnou touhou bylo napsat knihu, kterou si lidé přečtou.

Nepotřeboval jsem chodit na takováhle místa, aby se mi tu klaněli. Nepotřeboval jsem předstírat, že jsem něco víc než hajzl, který zapisuje slova. Opravdu jsem si přál vrátit se do hodin kreativního psaní na vysoké, jejichž motto znělo „příběh mluví za sebe“. Nezáleželo, jestli si ho autor chtěl obhajovat, nebo ne. Nezáleželo na tom, jestli se vám autor líbil. Záleželo jen a pouze na příběhu.

Cítil jsem, jak mě už zase naplňuje zlost.

Nilla si dokonce už tak zoufala, že se ochotně nabídla, že mi pohlídá kocoura, ale můj kocour ji jako správný hajzlík vystrnadil.

Zakroutila hlavou a v očích se jí zračily vztek a vyčerpání. „Opravdu jsi to musel udělat?“ zeptala se.

„Ne,“ odvětil jsem, „a proto to byla taková zábava.“

„Možná by ses pro jednu mohl zamyslet nad tím, jaký to bude mít vliv na tvou ubohou asistentku. Co hůř, mám pocit, že tohle u té tvé bláznivé ex padne na úrodnou půdu.“

Povzdechl jsem si. Nilla měla nejspíš pravdu, ale neměl jsem aktuálně úplně chuť se tím zabývat. „Jsem si jistý, že –“ Zarazil jsem se, když jsem zaslechl spěšné kroky blížící se chodbou z toho směru, odkud jsem zrovna přišel. Nilla frustrovaně mávla rukama a vydala se pryč s telefonem u ucha, aby vyřídila další hovor.

Když jsem se otočil k blížícím se krokům, uviděl jsem směšně malou ženu. Mohla mít sotva metr a půl. Na kůži se jí leskl pot a tmavě hnědé vlasy, které měly modře obarvené konečky, se jí lepily k čelu.

Zamračil jsem se, jak jsem se tomu snažil přijít na kloub. Vypadala, jako by si šla rovnou pro mě. S jasným záměrem.

Už jsem zpola vymyslel teorii, že byla jednou z davu, který jsem právě rozzuřil, když dorazila ke mně a parádně mi jednu vlepila.

Obdivoval jsem její techniku, zvláště když vrážela facku někomu, kdo byl vyšší, protože se jí podařilo skvěle trefit.

Ránu jsem ustál, pak jsem naklonil hlavu na stranu. „Znám vás?“ zeptal jsem se.

Ztěžka oddechovala, buď z námahy, nebo z emocí. *Možná z obou důvodů.* Její oči mandlového tvaru se v koutcích nepatrně stáčely nahoru a pleť měla jemnou a bledou, kromě nerovnoměrných rudých skvrn, které jí pokrývaly tváře.

„A překazil jsem vám trénink?“ zeptal jsem se a usmál se navzdory tomu, že jsem byl poslední dny vším otrávený a že mi právě dala facku.

„Víte, jak rychle jsem šla, abych si na tuhle přednášku zajistila dobrá místa?“

Prohlédl jsem si ji a všiml si náznaku potu na jejím oblečení. Na sobě měla tmavě zelené šaty, které nijak netajily její fantastické tělo. Nebylo nějak extra vypracované, ale na všech místech, na nichž záleželo, měla bohaté křivky. Odvrátil jsem oči, i když jsem si výhled užíval. Už tak jsem toho měl na talíři spoustu, natož abych si ještě něco začínal se ženou. „Vypadá to, že jste šla opravdu rychle,“ pronesl jsem.

„Jo, vy hajzle. Šla. A jak si myslíte, že jsem se cítila poté, co jste tam vyblábolil?“

Usmál jsem se. Musel jsem uznat, že se mi líbilo, jak mluví. Nebylo osvěžující jen to, jak evidentně říkala přesně to, co si myslí. V jejích rysech něco bylo. Možná náznak vzdoru nebo ještě něco jiného. Ať už to bylo, co chtělo, fascinovala mě. „Dokážu si představit, že vás to nepotěšilo.“

„To fakt ne,“ vyhrkla. „Co to sakra mělo znamenat?“

„To byl pokus naučit mého nakladatele, aby mi neplánoval takové akce. Nemám zájem motivovat jiné autory. Chci jen psát.“

Založila si ruce a prohlížela si mě. Měl jsem šanci dál obdivovat její atraktivitu. Její krása na vás rovnou nevyskočila. Na ulici bych kolem ní prošel a možná bych se ani neotočil. Ale čím déle jsem si ji prohlížel, tím víc jsem byl přesvědčený, že ji *potřebuju* ochutnat, než ji nechám odejít. Sledoval jsem její rty a obdivoval, jak je její horní ret nepatrně větší než spodní. Nutilo mě to políbit ji – zjistit, jestli by byla taky tak vzdorovitá, kdyby pode mnou sténala.

Byl jsem připravený, že mě nazve sobeckým hajzlem za to, co jsem řekl. Zasloužil jsem si to. Protože přesně to jsem byl.

„Nelituju toho, že jsem přečetla vaši knihu,“ řekla nakonec. „Ale lituju toho, že jsem vás potkala.“

„Uměl bych to napravit,“ řekl jsem a o krok přistoupil. Předtím jsme od sebe stáli pohodlně daleko, ale teď jsem narušoval její osobní prostor. Jak jsem ucítil její vůni, okamžitě se mi postavil.

„Ehm,“ řekla a viditelně polkla. „Nemyslím si, že by to podpis napravit.“

„Nenabízím podpis.“

Zírala na mě. Najednou všechno to sebevědomí, kterým se tady tak oháněla, zmizelo jako pára nad hrncem. Vypadala víc jemně. Křehce. Jako něco, s čím bych měl zacházet opatrně. „Co přesně nabízíte?“

„Vy a já v támhle té místnosti,“ řekl jsem a ukázal. „Žádné závazky. Žádné sliby. Jen jedno povyražení a pak půjdeme každý svou cestou. Ale můžu vám slíbit jedno: pak nebudete litovat, že jste se se mnou potkala.“

Nečekal jsem na její odpověď. Otočil jsem se a vydal se do ne-
daleké místnosti. Dali mi ji k dispozici pro čas mezi přednáškami
a věděl jsem, že bude jen naše tak dlouho, jak budeme chtít. Ne-
chtěl jsem přiznat, jak moc jsem doufal, že moji nabídku přijme.

Vešel jsem do místnosti, nechal lehce pootevřené dveře a ne-
trpělivě čekal, jestli mě bude následovat.

Kenzie

A.

Sakra.

Ráda bych tvrdila, že nejsem žádná puritánka. Vlastně jsem se dívala na celou sérii *Bridgertonových* a ani jednu erotickou scénu jsem nikdy nepřetočila. Dokonce jsem si je znovu a znovu přehrávala, abych se pokochala pohledem na vévodovy skvostné pŕlky. Do háje, dokonce jsem měla dostaveníčko na jednu noc. Samozřejmě jsem nad tím přemýšlela spíš jako nad romantickou situací, kdy okamžitá jiskra vedla k sexu a teprve *potom* ke vztahu. Místo toho to bylo spíš jako noc nezáživného sexu následovaná tím, že chlápek předváděl svou nejlepší imitaci Patricka Swayzeho ve filmu *Duch*.

Škrtněte to. Ani mi eroticky nepomohl vytvořit květináč z hlíny. Prostě se po něm slehla zem.

Ale Sebastian Zatracený St. James mě nechal, abych mu vlepila facku, přiznal se, že je sobecký hajzl, a pak... *mi řekl, že se se mnou chce vyspat?*

Ani se to nepodobalo obrácené psychologii. Možná by byl přesnější termín obrácená psychopatie. Sakra, tak proč to na mě tak fungovalo?

Připadala jsem si jako opice, která se snaží vměstnat krychli do kulatého výřezu, jak jsem se tomu snažila přijít na kloub. *Já?* Proč sakra by se chlap jako on chtěl vyspat se mnou? Obzvláště poté, co jsem na něj vystartovala jako čertík z krabičky a prakticky ho na místě seřvala?

Ale uvědomila jsem si, že jsem se nepotřebovala ptát na tyhle otázky. Jediná podstatná otázka zněla, jestli jsem tohle opravdu chtěla udělat. Byla jsem dospělá žena. Sex *nemusel* něco znamenat. Někdy sex mohl znamenat jen to, že vás někdo přitahuje a zajímá vás, jaké by bylo mít jeho penis v sobě, nebo ne?

Dlouze jsem vydechla a pak si protřepala ruce, jako bych se chystala sejmut profesionálního boxera.

„Nejdřív řez a pak teprve měř, že, Kenzie?“ zeptala jsem se nahlas. Pokud bych ale měla být upřímná, spíš jsem střílela air-softovou zbraní do terčů. Tohle bylo jako vystřelit raketu na autobus plný jeptišek a teprve potom se ptát.

Do prdele s tím, pomyslela jsem si.

Do prdele *s ním*, dodala jsem s myšlenkou na mého otce, který měl rád příhodné hlášky. A pak mě napadlo, že by nejspíš znechuceně záúpěl nad tím, do čeho jsem ho pomyslně zatáhla.

Zamířila jsem do místnosti, srdce mi zběsile bušilo. Nehodlala jsem popřít, že tam byl ten nejrajcovnější kus chlapa, jakého jsem kdy viděla chodit po světě. Možná jsem ho neměla ráda, ale bylo to přesně tak, jak řekl. Nikdo se na nic nebude ptát. Jen malý nezávazný úlet. A co se mohlo stát nejhoršího? V kabelce jsem měla pepřový sprej.

Trhnutím jsem otevřela dveře a zvedla prst. „Tohle neznamená, že ti odpouštím,“ začala jsem.

Sebastian na mě pohlédl a čistý hlad v jeho očích mě zarazil. Seděl, ale teď vstal a přistoupil o krok blíž, přitom si povoloval kravatu. „Takže to uděláme?“ vydechl.

Jaksi mě celou obklopoval. Dlaně přitiskl ke dveřím nade mnou. S cvaknutím se zavřely, když se o ně plnou vahou opřel. Pár pramenů se mu uvolnilo a rajcovně mu viselo přes oči.

Přikývla jsem. „Máš... ehm?“

Sebastian z kapsy vytáhl kondom a zvedl ho tak, abych ho viděla.

Znovu jsem přikývla. Pomalu se natáhl ke klíče a zamkl. „Pak jsi moje,“ pronesl. Jeho dech zněl chraplavě a zastřeně, až mi z toho vyskočila husí kůže a cosi jsem pocítila ve svém nitru.

„Přemýšlím nad tím spíš jako nad půjčkou,“ zašeptala jsem.

„Dost mluvení,“ řekl. Odlepil jednu ruku od dveří a úplně si sundal kravatu. Pak chytil mou ruku, natáhl ji ke svým knoflíkům a tiše mě povzbuzoval, abych je rozeplula. Zvedla jsem i druhou ruku a zápolila s nimi. Třásla jsem se nervózní energií, když jsem se snažila o tak jednoduchý úkol jako rozeplout mu košili.

Sklonil se a políbil mě na krk. Nečekaně jsem se zhluboka nadechla nad tím velkolepým pocitem vlhka a tepla na mém krku. Trhla jsem sebou tak prudce, že jsem mu poslední dva knoflíky oděvala. Neviděla jsem na jeho obnažené tělo, když se nade mnou skláněl a líbal mě na krk, ale cítila jsem vůni jeho kůže a kolínské. Byla jemná a lahodná. Vdechla jsem ji a chvěla jsem se, když mě pohladil po prsu a pak dlaní přejel dolů po mém těle až na stehno, aby našel lem šatů.

Ruce měl drsné a teplé. Jeho dotyk byl plný energie, skoro jako bych cítila skutečné výboje elektřiny, která proudila místy, kde se naše těla dotýkala.

Dráždivě pomalu mi vykasával šaty a na mé kůži za sebou nechával palčivou cestičku husí kůže.

Cítila jsem, jak jsem mu vyšla naproti, a už teď jsem ztěžka oddechovala. Kvůli své rychlé chůzi jsem se zpotila a tohle mi nepomáhalo. Vyrážely mi čerstvé krůpěje, dokud se k mému dmoucímu se hrudníku nelepilo oblečení.

Sebastian zvedl hlavu a podíval se mi do očí. Chytil mě za bradu a po obličeji mu přeletěl ďábelský úsměv. „Nezeptal jsem se, jak se jmenuješ.“

„Kenzie,“ vydechla jsem. Můj žaludek se zachvěl, ale tentokrát našťěstí zůstal zticha.

„Kenzie,“ zopakoval jemně, skoro jako by zkoušel, jak to zní na jazyku. Úsměv mu povadl a očima sklouzl k mým rtům. „Myslím, že tohle si užiju,“ řekl. „Hodně. Je hrozné, že si tě nemůžu nechat.“

„Počkat,“ řekla jsem. „Nechodíš s někým, že ne?“

Uchechl se. „Na vztahy mě neužije.“

„Jo,“ snažila jsem se znít nenuceně. „Mě taky ne.“ Znělo to o dost líp, když jsem to řekla takhle. Nemusel vědět, že jsem vztahy neprovozovala, protože jsem byla chudá, trapná a měla jsem příšerný zvyk říkat to, co si myslím, i když to znamenalo, že raním něčí city.

Pozvedl obočí. Prsty mi stále lenošivě přejížděl po vnitřních stranách stehen, trápil mě všemi možnými teplými návaly pocitů, které mi zachvacovaly tělo. Přišlo mi, jako bych fungovala jen na pět procent mozku, zatímco moje smysly se s naprostou přesností soustředily na to, co dělají jeho ruce a kde se naše kůže dotýká.

„Pak se k sobě nejspíš hodíme,“ řekl. Pohledem přelétal od mých očí k mým rtům a i dolů k místu mezi mýma nohama, kam

hrozilo, že se každým okamžikem přesune jeho ruka. Téměř jsem cítila potenciální energii, která se mezi námi tvořila, dokud mě nenapadlo, že bych prostě jen sáhla dolů a přitáhla si ho. „Takže se nebudu muset strachovat, že mi budeš volat o druhé kolo. Nebo ano?“

„Ale prosím tě,“ řekla jsem a odfrkla si. Náhlý hlasitý zvuk mého hlasu, který ze mě vyšel, sem až bolestně nezapadal. Byla jsem nervózní a chovala se hloupě a jediné, co Sebastian udělal, bylo, že se na mě usmál. „Pochybuju, že si to zítra vůbec budu pamatovat. Tohle dělám pořád.“

„Přiklusala jsi sem, abys mě slyšela mluvit, a nezapamatuješ si, že tě ošukám?“ zeptal se. Nebyla to skutečná otázka. V jeho hlase a ve způsobu, jak to řekl, jsem zaslechla, že ví, že pěkně kecám. Přišlo mi, že nebude spokojený, dokud neuznám, že jsem tohle ještě nikdy neudělala a nejspíš o tom budu snít, ještě až budu stará a šedivá.

„Tak nějak jsem si představovala, že tohle bude spíš úchvatný okamžik, a ne pohovor,“ přiznala jsem.

Sebastianovy přivřené oči mě zmrazily na místě. Ruku měl položenou na vnitřní straně mého stehna a palcem mě krouživými pohyby nenuceně hladil jen pár centimetrů od extra citlivého trojúhelníčku nervů mezi mýma nohama. Pár okamžiků čekání mi připadalo, jako bych se ocitla na nejvyšším bodě horské dráhy, kde se vozík zastaví jen na tak dlouho, abyste se podívali, jak hluboko budete padat. Vždycky jsem v těchhle místech zavírala oči, ale jeho okouzlujícím pohledu nebylo možné uniknout.

Vešla jsem do téhle místnosti s pocitem, že jsem mu rovna. V pouhých několika okamžicích ale tuhle iluzi roztránil a ukázal

mi, že mě má naprosto v hrsti. Můj mozek se změnil v kaši a tělo se mi napjalo jako struna, prosilo a toužilo po jeho dotyku.

„Zatraceně dobře voníš,“ řekl hlubokým, zastřeným hlasem. Hlavu sklonil těsně k mému uchu a pomalu se nadechl nosem. „V tu chvíli, kdy jsem si venku na chodbě stoupl k tobě, se mi postavil. Zajímalo mě, jak chutnáš. Jaké by bylo mít tvé nohy obtočené kolem pasu a v hrsti svírat tvé vlasy.“

„No,“ pronesla jsem trapně. „To jsou naprosto normální reakce, když někoho poprvé potkáš. Ale mohli bychom tu uvažovací část přeskočit a prostě bys to mohl udělat.“

V působivých rysech se mu zalesklo pobavení. „Nevím. Tak nějak se mi líbí, jak se tu kroutíš. Už jsi kvůli mně vlhká, Kenzie?“

Zvuk mého jména na jeho rtech zněl jako hřích. Polkla jsem. „Asi bych přišla na způsob, jak to zjistit.“ Připadalo mi, jako bych dostala kladivem do hlavy. Ovládal mě jen do chvíle, dokud jsem čekala, až začne jednat. Ale v jeho očích jsem viděla chtíč. Cítila jsem, že i on to zoufale chce.

Sebrala jsem všechnu odvahu, popadla ho za zápěstí a škusbla jsem jeho dlaní tak, aby se mě dotýkal mezi nohama. V tom okamžiku jsem ucítila, jak moc jsem vlhká, když se ke mně přilepily kalhotky. Už už jsem měla na jazyku něco chytrého a drzého, když jsem viděla, jak se mu překvapením roztáhly zorničky nad mou nenadálou smělostí. Skoro ze mě vyšla hustá hláška, ale ztratila se někde po cestě z mozku do úst a vyhrabala se ze mě jen jako směšné zakvedlání obočím.

Sebastianovy rty se v koutcích zkroutily. Zručně mi odtáhl kalhotky stranou a prsty klouzal po mé kůži.

Poté se všechno slilo do horoucí šmouhy. Hlavou jsem se zapřela o dveře a rty měla otevřené, když jsem vydechla jeho jméno. Zajel do mě prsty a zkroutil je, jako by mě lákal, abych se udělala – abych mu dala orgasmus, který po mně vyžadoval každým zručným pohybem dlouhých prstů.

Boky jsem mu vyšla vstříc, všechny smysly mi stravovala touha po dotyku a žáru. Pevně jsem sevřela oči, až jsem viděla hvězdičky. Rukama jsem ho hladila po hebkém, svalnatém těle, dokud jsem nenarazila na uspokojující tvar jeho bicepsů. Popadla jsem ho za ně a zalapala po dechu, když přestal hýbat prsty a začal se o mě otírat.

V nějaké nestřežené chvíli se zbavil kalhot a já ho sledovala dost dlouho na to, abych se ujistila, že si nasadil kondom. Poté jsem znovu zavřela oči a nechala se unášet na vlnách.

Ovládal se, když mě dráždil jen rukou. Ve chvíli, kdy se o mě začal otírat svou délkou, ho veškeré zdání klidu opustilo. Čísela z něj čistá touha. Tekutý chťič.

Propletla jsem mu prsty za krkem a nohama se zahákla kolem jeho pasu kvůli rovnováze, když do mě začal přirážet. Hlasitě jsme naráželi do dveří. Napadlo mě, jestli se mu váha mých nohou kolem pasu líbí tak, jak si to před chvílí představoval.

Sáhl mezi naše těla a snadno do mě opět vklouzl.

Evidentně nebyl spokojený s výbušnou rozkoší, kterou jsem cítila, protože mi přitiskl dlaň na podbřišek a palcem mi začal mnout klitoris, zatímco do mě znovu a znovu zajížděl. Najednou mnou bez varování projelo vyvrcholení, takže jsem ho kousla do ramene, abych potlačila zasténání. „Ach, sakra,“ vzdechla jsem.

Sebastian sténal spolu se mnou a nijak nezpomaloval. Ztratila jsem sama sebe v jeho pohybech, ztěžka jsem oddechovala spolu s ním a přitahovala si ho blíž, aby se do mě dostal hlouběji.

Nevěděla jsem, jaká doba uběhla. Dostal mě do nějaké sexuální nirvány, kde moje myšlenky jen pluly v moři nicoty. Nic jsem nevážila, jen jako smítko prachu jsem se nechala unášet na tsunami čisté extáze.

Přinutila jsem se procitnout zpátky do přítomnosti, když jsem ucítila, jak najednou ztuhl.

Tiše mi zasténal do ramene. Jeho tělo sebou několikrát zašukalo, pak se uvolnil a opatrně mi sundal nohy ze svého pasu. Pár dalších okamžiků jsme se ani jeden nepohnuli a ani nepromluvili.

Jeho dech se zklidnil o dost rychleji než můj a Sebastian konečně zvedl hlavu a podíval se mi do očí. „Doufám, že mi napíšeš pochvalnou recenzi,“ dobíral si mě.

„Víš,“ řekla jsem, stále jsem se snažila popadnout dech. „Bylo by jednodušší příště prostě přednést proslov, jestli chceš dobré recenze.“

„Ale méně příjemné.“

Nepatrně jsem se usmála. „Jasně, no...“ Zavrtěla jsem se, stáhla si šaty a našla svoje kalhotky, které někdy v průběhu akce odhodil na podlahu. Tak moc jsem zvlhla, že jsem je nejspíš nadobro zničila, takže jsem je hodila rovnou do nejbližšího koše místo toho, abych v nich po zbytek dne na konferenci chodila.

Sebastian se už taky oblékal. Stačilo mu, aby si jednou rukou projel vlasy, a už vypadal zase k světu. Na druhou stranu já budu potřebovat zrcadlo, pokud jsem chtěla mít aspoň šanci zakrýt to, co jsem právě udělala.

Jakmile si znovu uvázal kravatu kolem krku, beze slova se otočil ke dveřím.

„To je všechno?“ zeptala jsem se ho, abych ho zastavila dřív, než stihne odejít.

„Už jsem ti to říkal,“ pronesl, „je mi jedno, jak moc jsem si to užil. Nemůžu si dovolit vztah. Zavázal jsem se k psaní. To je všechno.“

Před chvílí jsem vedla silácké řeči, ale to jsem jen tak plácala. Tohle jsem normálně nedělala. Představa, že si zašpásuju s chlápem a pak se rozdělíme, jako by o nic nešlo, pro mě byla cizí, a už teď jsem s ní bojovala. Musel na mé tváři tu ublíženost spatřit, protože se jeho tvrdé rysy uvolnily.

Sebastian ke mně přišel blíž a položil mi ruku na záda. Ukazovákem mi nadzvedl bradu a něžně mě políbil. Úplně mi to vzalo dech.

Všechno před tímhle jemným teplem na mých rtech byla vášeň a chtíč. Tenhle polibek představoval ohňostroj. Jiskry mi přeskakovaly po kůži v prskajících záblescích potěšení. Tenhle okamžik mě bude strašit. Vyskočilo mi to v hlavě s naprostou jistotou zakořeněnou hluboko uvnitř mě. Tenhle zatracený chlap, který měl být jen úlet, se mi vloupal do mého mozku a teď tam bude bezplatně žít.

Natahovala jsem se pro další, když se odtáhl. Shlédl na mě skrz své husté řasy a smutně se na mě usmál. „V jiném životě bych si užíval, kdybych si tě mohl nechat,“ řekl a prsty mě pohladil po tváři. Pak byl pryč.

Když jsem udělala krok ke dveřím, přišlo mi, že mi něco stéká po stehně. Na okamžik mě zachvátila panika a nedůstojně jsem

si dřepa, abych se ujistila, že se jeho sperma nějak nedostalo z kondomu. Úlevou jsem vydechla, když jsem zjistila, že se mi to jen zdálo. Má stehna byla čistá a jen nepatrně by potřebovala oholit.

Samozřejmě že jsem přerušila šňůru pústu, zrovna když jsem nebyla oholená do hladka. Ale tiše jsem poděkovala komukoli, kdo na mě dával pozor. Možná jsem se kvůli tomu chlapovi cítila jako blázen a možná mě vzpomínka na naše dostaveníčko bude rozpalovat po zbytek mého života, ale vesmír nebyl tak krutý, aby k tomu ještě přihodil prasklý kondom.

Kdyby měl můj život vypravěče, tak by touhle chvílí propukal ve skřehotavý, maniakální smích.